

voorbeeld zijns vaders gevolgd, en streed in Spanje onder de roemrijke vanen van Wellington, den Hertog der Overwinning, den eenige, die in dezen tijd Napoleon weerstond. Dubbele zorg alzoo voor de afme Wilhelmina, nu echtgenoot en zoon onder de wapenen stonden.

We kennen de geschiedenis van Nederlands herstel in 1813. Na negentien jaren van ballingschap keerde de thans bijna veertigjarige vorstin terug in het land, waar ze slechts drie jaren had gewoond. Nederland vergoedde haar eenigszins het leed door haar een koningskroon aan te bieden, en de mogendheden verdubbelden de kroon, toen ze België bij Nederland voegden. Maar nog was de strijd niet uit. Waterloo moest nog komen, eer de geschiedenis van Bonaparte afgevoerd was. Daar werd Wilhelmina's oudste zoon gewond, en de koningin snelde naar België om den held van Quatre-Bras en Waterloo persoonlijk te verplegen. Want ook al was ze koningin geworden, ze bleef, die ze was, een eenvoudige, trouwe, liefhebbende echtgenote en moeder.

Gelukkig voor onzen eersten koning, dat hij zulk een vrouw had. Hij met zijn hooge opvatting van het koningschap, zou niet hebben kunnen dulden, dat zijn gemalin zich met staatszaken bemoeide, waarin hij zelfs de Staten-Generaal weinig invloed toekende. Maar van zijn gemalin behoefde hij geen bemoeiing te vreezen; zoo gaarne vertoefde hij, die zeer veel werkte, elken namiddag eenigen tijd bij haar, doch alleen om te verpoozen, niet om raad of medewerking te zoeken. Zij ging op in het huiselijk leven, en dat juist maakte hem het huwelijk gelukkig.

De familie werd grooter. In 1815 huwde de kroonprins met de Russische grootvorstin Anna Paulowna, en in 1817 werd uit dat huwelijk de erfprins geboren. Koning Willem I had dus ook het voorrecht een kleinzoon te hebben, en zelfs werd hij in 1840 overgrootvader, wat geen ander Oranjevorst te beurt is gevallen. In 1825 huwde ook Prins Frederik; zijn bruid was Louise van Pruisen, een zuster van zijn vriend, die in 1871 Duitschlands keizer werd. Dat paar woonde in het Paleis aan den Boschkant in Den Haag en op het Huis de Pauw. Daar werden twee zoontjes geboren, die jong weer stierven, en twee dochters, Prinses Louise, die Zweedsche koningin zou worden, en Prinses Marie, die met den Vorst Von Wied huwde, en dit voorjaar nog eens in Den Haag is geweest.

Nog eenmaal echter werd de koningin opgeschrikt door kriegsrumoer. 't Was de Belgische opstand van 1830. En weer trokken haar beide zonen ten strijde. En weer kon de moeder zich verheugen over de groote populariteit, die vooral haar ridderlijke oudste zoon genoot. Maar tegelijk kon ze in de volgende jaren waarnemen, hoe de liefde tot haar gemaal meer en meer bekoelde. Koning Willem I had den nieuwen tijd, die door de Revolutie ingeluid was, niet begrepen, niet gewild tenminste, en zich meer en meer verzet tegen volksinvloed. Dat wekte verzet, een verzet, dat uitgesproken werd, en dat ten slotte zóó sterk werd, dat de koning zwichtte, en afstand deed van den troon in 1840. Dat heeft koningin Wilhelmina niet meer beleefd. Haar gezondheid had te veel geleden onder alle zorgen en bekommernissen; ook de frissche zeelucht in het Paviljoen te Scheveningen, dat de koning voor haar had laten bouwen, kon geen herstel aanbrengen. Den 12^{den} October 1837 stierf ze, en ze liet een ledig achter in de harten van haar gezin; niet zoo groot in de harten der onderdanen, die haar weinig hadden gekend. En toch had het volk veel aan haar te danken: de vriendelijkheid en welwillendheid van haar zonen, koning Willem II en van zijn broeder Prins Frederik, twee vorsten, die onder ons volk buitengewoon geliefd zijn geweest.

A. L.

ALFRED TENNYSON.

't Is 6 Augustus, a. s. juist 100 jaar geleden, dat Alfred Tennyson te Somerby in Engeland geboren werd. Zijn vader was een leeraar der Engelsche Staatskerk.

De jonge man studeerde aan de beroemde hoogeschool van Cambridge. Reeds vroeg openbaarden zich zijn dichterlijke gaven. Op zijn achttiende jaar gaf hij in vereeniging met zijn broeder Charles de „Gedichten van twee broeders” in het licht, die naamloos verschenen. Drie jaar later volgde een verzameling lyrische gedichten, die echter even weinig opgang maakten als een bundel, die in 1833 verscheen.

Doch dit werd anders. In 1842 verschenen twee deelen gedichten, nieuwe of omgewerkte, die met graagte werden ontvangen. Daarin komen voor het bekende „The May Queen,” zoo roerend schoon, en het grootsche „Locksley Hall.”

In 1850 (we moeten hier kort zijn) verscheen zijn misschien beroemdste gedicht „In Memoriam,” in vierregelige verzen. Het is gewijd aan de nagedachtenis van zijn vriend Hallam, die met Tennysons zuster in het huwelijk zou treden, is hoogst ernstig, en geeft een blik in het zieleleven des dichters.

In Engeland heeft men nog, gelijk vroeger bij vele hoven, een hofdichter, Poet Laureate, wiens taak is alle groote gebeurtenissen in het koninklijke huis te bezingen, en die daarvoor een jaarwedde geniet. Als zoodanig vervaardigde Tennyson o. a. het prachtig gedicht op het huwelijk van den prins van Wales, thans Koning Eduard van Engeland.

Krachtig bleef, bij zijn stijgenden roem als dichter, Tennysons dichtader vloeien. We noemen slechts het stoute gedicht op den aanval der brigade in den Krimoorlog, en de even vermaarde idyllen van koning Arthur, uit de oude Britsche overlevering. Alom bekend zijn het eenvoudig en toch zoo dichterlijk verhaal van „Enoch Arden” en het roerend schoone „Dora.”

Onvermoed arbeidde Tennyson voort tot zijn tachtigste jaar. Meesterlijk zijn zijn schilderingen van de natuur, gelijk die van het gemoedsleven. Hij is meer beschouwend dan verheven, en doet vaak aan een dichter uit de Middeleeuwen denken. Op velerlei gebied beweegt hij zich en steeds gemakkelijk. Zijn taal beheerscht hij volkomen. Hij is een der grootste en meest gelezen dichters van het later Engeland. Een beslist Christelijk dichter als bijv. Da Costa kan hij, bij allen ernst en diepte, toch niet genoemd worden. Veel van zijn werk is overgezet, ook in onze taal. Rijmloos gedicht is bij hem niet zeldzaam.

Tennyson overleed op 83-jarigen leeftijd, 6 Oct. 1892. Met hem stierf een der grootste en meest begaafde dichters van Engeland.

A. J. HOOGENBIRK.

Stoomdruk — LA RIVIÈRE & VOORHOEVE — Zwolle.